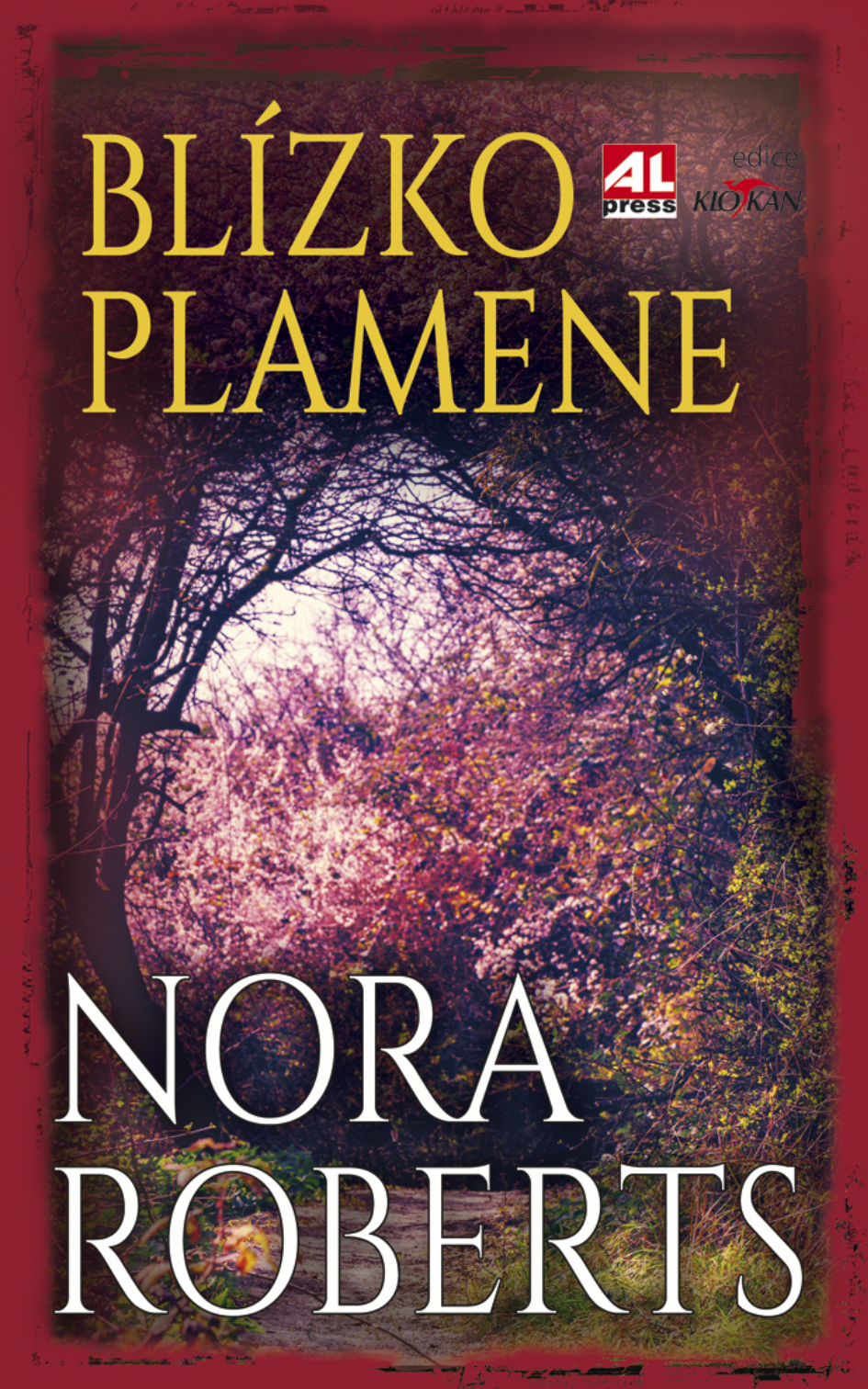

The background of the book cover is a photograph of a dense forest. The trees are mostly without leaves, with their dark, intricate branches creating a complex web against a lighter, hazy sky. The overall color palette is dominated by deep reds, purples, and browns, giving it a somber and atmospheric feel.

BLÍZKO PLAMENE

AL
press

edice
KIO KAN

NORA ROBERTS

edice
KLOKAN

Copyright © 2014 by Nora Roberts
Translation © Lenka Faltejsková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SHADOW SPELL
přeložila Lenka Faltejsková
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-793-8

*Pro mé věrné
Rodinu a přátele*

Nadcházející události vrhají stín
na věci minulé.

THOMAS CAMPBELL

Ozdobou domu jsou přátelé,
kteří jej navštěvují.

RALPH WALDO EMERSON

1

PODZIM 1268

Eamon se plavil na loďce a z vodní hladiny stoupala mlha jako dech. Slunce vrhalo bledé studené světlo, probuzené z nočního spánku, a ponoukalo ranní ptáky ke zpěvu. Z dálky sem doléhalo arogantní a veledůležité kohoutí kokrhání a bečení ovcí, pasoucích se na zelené louce.

Známé zvuky, které posledních pět let vítaly Eamona každé ráno.

Jenže doma tu nebyl. Byť šlo o místo přívětivé a známé, domov nahradit nemohlo.

Eamon silně toužil po domově. Ta touha ho tížila v kostech jako starce vlhké počasí a srdce mu krvácelo jako zhrzenému milenci.

A pod příkrovem touhy, bolesti a smutku doutnal vztek, jímž se zalykal.

Někdy se mu v noci zdálo o domově, o jejích srubu v lese, kde znal každý strom, každou zákrutu cesty. Některé z těch snů byly stejně skutečné jako život sám a Eamon cítil břidlici hořící v krbu, šustění přikrývek, do nichž jeho matka vetkala levanduli pro lepší spaní a sladké sny.

Slýchal její hlas, zpěv, který se nesl nahoru do podkroví z kuchyně, kde míchala své lektvary a směsi.

Nazývali ji Temnou čarodějkou – s úctou –, protože byla mocná a silná. A dobrá a laskavá. Někdy se z těch snů o domově a o matce budil se slzami na tvářích.

Spěšně otíraných. V deseti letech se považoval za dospělého muže, hlavu rodiny, jako byl kdysi otec.

Slzy se hodí pro ženské.

Navíc se přece musí postarat o sestry, nebo ne? Položil vesla a nechal loďku unášet proudem. Nahodil šňůru. Nejstarší byla sice Brannaugh, on ovšem zůstával jediným mužem v rodině. Přisahal, že ji a Teagan ochrání, a to také udělá. Zdědil dědečkův meč. Až přijde čas, nebude se bát jej použít.

A ten čas přijde.

Zdály se mu totiž i jiné sny, takové, které v něm probouzely spíše strach než smutek. Sny o Cabhanovi, černém čaroději. Z těch snů se mu v břicho šířil led, který uhasil i doutnající vztek. V takových chvílích chtěl chlapec v něm volat matku.

Strach si však nemohl dovolit. Matka je mrtvá, obětovala se, aby zachránila jeho a sestry, jen pár hodin poté, co Cabhan zabil jejich otce.

Otcovu podobu už si Eamon téměř nevybavoval a až příliš často hledal pomoc v plamenech, aby ten si jeho obraz připomněl – vysokého a hrdého Daithiho, válečníka se světlými vlasy, který se často smál. Zato stačilo zavřít oči, aby viděl matku, bledou, krátce před smrtí, jak onoho mlhavého rána stála před chalupou v lese, zatímco on a jeho sestry odjížděli se zármutkem v srdci a mocí v krvi.

Od toho rána již nebyl chlapcem, ale jedním z trojice, temným čarodějem, zavázaným krví i přísahou zničit, co se jeho matce nepovedlo.

Čekal, až to konečně začne, až skončí pobyt v Galwayi na farmě jejich sestřenice, kde ráno kokrhá kohout a na louce bečí ovce. Muž a čaroděj v něm dychtil po střetu, po síle, chtěl se ohánět dědečkovým mečem, aniž by se mu z té tíhy třásla ruka. Po chvíli, kdy konečně plně ovládne svou moc a magii, kterou zdědil. Až konečně prolije Cabhanovu horkou černou krev.

Ve svých snech však zůstával chlapcem, nevycvičeným a slabým, pronásledovaným vlkem, v němž se Cabhan proměňoval, vlkem s žhnoucím rudým kamenem na plecích, zdrojem jeho temné moci. A byla to jeho krev a krev jeho sester, která ještě horká zkrápěla zem.

Ráno po takových zlých snech chodíval k řece lovit ryby, aby byl sám, ačkoli jinak většinou toužil po společnosti, hlasech a vůních z kuchyně.

Po nočních můrách potřeboval odejít – a nikdo se na něj nezlobil, že nepomáhá s dojením, kydáním nebo krmením, ne o takových ránech.

A tak seděl v loďce, hubený desetiletý chlapec s hnědými vlasy po noci dosud rozcuchanými, s modrýma očima po otci a plný kypící moci po matce.

Naslouchal, jak se vše kolem něj probouzí, trpělivě čekal, až ryba zabere, a pojídal ovesnou placku z Ailishiny kuchyně.

A znovu nacházel sám sebe.

Řeka a tiché a jemné pohupování loďky mu připomínaly poslední skutečně šťastný den s matkou a sestrami.

Tehdy vypadala dobře, po dlouhé ledové zimě, kdy byla bledá jako smrt. Všichni už počítali dny do Bealtainu, kdy se vrátí otec. Těšili se, jak budou sedět u ohně, jíst koláče, pít čaj oslazený medem a poslouchat otcovy historky z nájezdů a lovu.

A Eamon počítal s tím, že budou hodovat a matka se znovu zotaví.

Tomu všemu věřil ten den na řece, kdy rybařili a smáli se a společně mysleli na to, že se otec už brzy vrátí.

Jenže se nevrátil. Cabhan použil temnou magii a chrabrého Daithiho zabil. A také Sorchu, Temnou čarodějkou. Zabil ji, přestože ho spálila na popel. Zabil ji, a přežil.

Eamon to poznal ze zlých snů, z mrazení v zádech. Viděl tu pravdu v očích svých sester.

Ale zůstaly mu vzpomínky na ten den, na ten krásný jarní den na řece. Dokonce i když mu zabrala ryba, vracel se ve vzpomínkách a viděl sám sebe v pěti letech, jak vytahuje z tmavé řeky lesklou kořist.

Cítil stejnou hrdost jako tehdy.

„Ailish bude mít radost.“

Matka se na něj usmála a on rybu vypustil do vědra s vodou, aby zůstala čerstvá.

Slyšel matčin hlas, jako by byla s ním a utěšovala ho. Znovu napíchl na háček návnadu. Slunce začínalo hřát a rozpouštět cáry mlhy.

„Budeme potřebovat víc než jednu.“

Pamatoval si, že to mu tenkrát řekla.

„Budeš muset chytit další.“

Víc bych jich chytil v naší řece, pomyslel si.

„Jednou v ní zase budeš lovit. Jednou, *mo chroi*, se vrátíš domů. Jednou tví potomci budou rybařit v naší řece, chodit naším lesem. To mi věř.“

Do očí se mu draly slzy, obrys matky se mu rozmazal před očima. Zaháněl slzy, aby ji viděl jasně. Rozpuštěné tmavé vlasy jí sahaly do pasu, v tmavých očích spočívala láska. A vyzařovala z ní moc. Ještě i dnes, jen z té pouhé vidiny cítil její moc.

„Proč jsi ho nedokázala zničit, mami? Proč jsi nezůstala naživu?“

„Tak to bylo souzeno. Můj milý, můj chlapečku, mé srdce, dala bych mnohem víc než svůj život, abych ochránila tebe a tvé sestry.“

„Dala jsi víc. Dala jsi nám svou moc, téměř všechnu. Kdyby sis ji nechala...“

„Přišel můj čas a bylo to vaše právo. Jsem spokojená, i to mi věř.“ V té řídnoucí mlze stříbrně zářila. „Vždycky budu s tebou, věrný Eamone. Máš mě v krvi, v srdci, v mysli. Nejsi sám.“

„Stýská se mi po tobě.“

Ucítil na tváři její rty, její teplo, obklopila jej její vůně. A na tu krátkou chvíli se opět stal dítětem.

„Chci být statečný a silný. A budu, slibuju. Ochráním Brannaugh a Teagan.“

„Budete se chránit navzájem. Jste trojice. Společně máte větší moc, než jsem kdy měla já.“

„Zabiju ho?“ Přesně po tom v hloubi duše toužil. „Dorazím ho?“

„To ti nepovím, vím jen tolik, že tě nikdy nemůže připravit o to, čím jsi. Moc, kterou máš, je možné jediné darovat, jak jsem ji já dala vám. On nese mou kletbu a znamení. A všichni, kdo z něj vzejdou, ji také ponесou, stejně jako ti, kdo vzejdou z vás, ponесou světlo. Mou krev, Eamone.“ Otočila ruku dlaní vzhůru a na ní se objevila stružka krve. „A tvou.“

Znovu pocítil tu krátkou bolest, viděl ránu ve své dlani. A spojil ji s matčinou.

„Krev trojice, ze Sorchy, ho udolá, i kdyby to mělo trvat tisíc let. Věř. To stačí.“

Opět ho políbila a usmála se. „Máš další.“

Tahání za vlasec ho vytrhlo z vidění.

Skutečně chytil další rybu.

Budu statečný, umiňoval si v duchu, když vytahoval zmítající se rybu z vody.

Bude silný a jednoho dne to bude stačit.

Prohlédl si dlaň – teď už na ní nebyla žádná stopa po krvi, ale chápal. Má v sobě její krev, její dar. A jednoho dne ji předá svým synům a dcerám. Pokud Cabhana nezničí on, vykoná to jeho krev.

Přesto upřímně doufal, že los padne na něj.

Prozatím má ryby. Bylo dobré cítit se jako muž, lovit, rybařit, nakrmit rodinu. Oplatit svým příbuzným péči a poskytnutí střechy nad hlavou.

Naučil se trpělivosti. Než s loďkou připlul ke břehu, chytil čtyři další ryby. Zajistil loďku, navlékl ryby na šňůru.

Chvilí zůstal stát a díval se na vodu, jejíž hladina odrážela slunce. Myslel na matku, na její hlas, na vůni jejích vlasů. Na její slova nezapomene.

Vrátí se lesem. Sice není takový, jak ten jejích, ale pořád je to les.

A přinese Ailish ryby, dá si čaj u ohně. Pak pomůže se sklízni.

Když se vracel k farmě, zaslechl ostrý výkřik jestřába. Usmál se pro sebe, sáhl do brašny a vyndal koženou rukavici. Stačilo jen natáhnout si ji, zvednout ruku a z oblohy se snesl Roibeard.

„Dobré ráno.“ Eamon se zadíval do jeho zlatých očí a pocítil přívál lásky ke svému příteli a průvodci. Dotkl se amuletu, který nosil na krku. Pro ochranu ho pomocí magie vyrobila jeho matka z krve. Byl na něm obrázek jestřába.

„Je krásný den, vid’? Jasný a chladný. Sklizeň je skoro za námi a brzy budeme oslavovat. Přijde rovnodennost, kdy noc poráží den jako Gronw Pebr porazil Lleu Llaw Gyffes. Budeme slavit narození Mabona, syna Mordonina, strážce země. Určitě budou medové koláče. Kousek ti schovám.“

Jestřáb se mu otřel hlavou o tvář, mazlivý jako kotě.

„Už se mi zase zdálo o Cabhanovi. O domově, o matce, která nám dala svou moc a poslala nás pryč, aby nás ochránila. Vidím to, Roibearde. Jak ho otrávila polibkem, jak vzplála a použila všechno, co jí zbylo, aby ho zničila. Připravil ji o život a přece... Viděl jsem, jak se něco hýbe v popelu, co po něm zbyl. Něco zlého. A rudou září jeho kamene.“

Eamon se odmlčel, sáhl po své moci, otevřel se jí. Cítil bušení srdce králíka pádícího podrostem, hlad bažantího mláděte, které čekalo, až mu matka přinese potravu.

Cítil své sestry, ovce, koně.

A žádnou hrozbu.

„Nenašel nás. Cítil bych to. Ty bys to viděl a pověděl bys mi to. Ale pátrá, hledá a čeká, i tohle cítím.“

Jeho modré oči potemněly; měkká chlapecká ústa zpřisněla. „Nebudu se schovávat věčně. Jednou, přísahám na Daithiho a Soršinu krev, začnu lovit já jeho.“

Eamon zvedl ruku, nabral do dlaně vzduch, roztočil jej a opatrně vrhl ke stromu. Větve se otráslly, ptáci se vyplašeně zvedli z hnízd.

„Budu čím dál silnější, vid’?“ zamumlal a vracel se na farmu se čtyřmi rybami.

Brannaugh se věnovala svým povinnostem. Jako každý den posledních pět let dělala vše, co se od ní žádalo. Vařila, uklízela, starala se o děti, protože Ailish byla neustále buď těhotná, nebo kojila. Pomáhala sázet plodiny a starat se o ně. Pomáhala při sklizni.

Dobrá a poctivá práce, svým způsobem uspokojivá. A nikdo by se k nim nemohl chovat laskavěji než sestřenice Ailish a její manžel. Oba byli dobří a spolehliví lidé, spjatí s půdou, kteří třem osiřelým dětem poskytli víc než jen přístřeší.

Nabídli jim rodinu. Neexistoval vzácnější dar.

Věděla to jejich matka? Jinak by je k Ailish nikdy neposlala. Ani ve své nejtemnější hodině by SORCHA neodevzdala své děti někomu nelaskavému.

Brannaugh už ve svých dvanácti letech žádné dítě nebyla. A to, co se v ní probudilo, co se šířilo a sílilo – zvlášť od chvíle, kdy před rokem dostala první měsíčky –, se dožadovalo svého.

Nést v sobě tolik a odvracet oči od stále zářivějšího světla pro ni bylo každý den těžší a smutnější. Byla však Ailish povinována úctou a sestřenice měla z magie a moci strach, dokonce i z té vlastní.

Brannaugh udělala, oč ji matka toho děsivého rána požádala. Odvedla bratra a sestru na jih, pryč od domova v hrabství Mayo. Drželi se stranou cest; zármutek uzavřela ve svém srdci.

A v tom srdci žila také touha po pomstě, potřeba ucho-pit moc v sobě, naučit se víc, tolik, aby mohla jednou pro-vždy porazit Cabhana.

Jenže Ailish nechtěla víc než svého muže, své děti a svou farmu. Proč také ne? Měla na svůj domov, na svůj život a svou půdu nárok. Copak neriskovala už jen tím, že při-jala Soršiny děti? Že se ujala toho, po čem Cabhan toužil, po čem pátral?

Zasloužila si jejich vděčnost, věrnost a úctu.

Avšak to, co v Brannaugh ožívalo, toužilo po svobodě. Přišel čas se rozhodnout.

Viděla, jak se bratr vrací od řeky s rybami a jestřábem. Cítila, že zkoušel moc mimo dohled z domu, dělával to často. Stejně jako jejich sestra Teagan. Ailish právě vy-kládala cosi o džemech, které ten den budou připravovat, a necítila nic. Sestřenice úspěšně blokovala téměř všechnu svou moc – což Brannaugh nechápala – a používala jen tu trochu, aby udělala džemy sladší a od slepic získala větší vejce.

Brannaugh si opakovala, že to za tu oběť stojí, čekat, až se naučí víc. Její sourozenci jsou tu v bezpečí, přesně jak si matka přála. Teagan, která se celé týdny utápěla v bez-břehém žalu, se dnes smála a hrála si. Vesele vykonávala domácí práce, starala se o zvířata a na svém velkém šedáku Alastarovi jezdila jako válečnice.

Někdy v noci plakala ze spánku, ale stačilo, aby ji Bran-naugh objala a ukonejšila.

S výjimkou snů o Cabhanovi. Zdály se Teagan, Eamonovi i jí. V poslední době přicházely častěji a zřetelněji. Bran-naugh slýchala ozvěnu jeho hlasu ještě i po probuzení.

Je třeba se rozhodnout. Toto čekání, tato svatyně, všechno se zřejmě nachýlilo ke konci, tak nebo onak.

Večer škrábala čerstvě sklizené brambory. Zamíchala gu-láš, bublající nad ohněm, a podupávala si přitom do rytmu melodie, kterou hrál Ailishin manžel na malou lyru.

V chalupě bylo teplo a útulno, vonělo to tu a odevšad se ozýval smích, když Ailish zvedla svou nejmladší, vysadila si ji na bok a pustila se do tance.

Rodina, pomyslela si Brannaugh. Opečovávaná, v teplém a útulném domě, kde se v kuchyni suší bylinky a kolem se to hemží dětmi s růžovými tvářemi.

Mělo by jí to stačit – tolik by si to přála.

Zachytila Eamonův pohled, jeho smělé modré oči, stejné, jaké měl otec. Cítila, jak ji zkoumá svou mocí. Vidí do mě příliš, pomyslela si. Naštěstí se jí ho pokaždé povedlo zablokovat.

Vyslala k němu varování, duševní záhlavec. Zamžikal a ona se usmála tak, jak to dovedou jedině starší sestry.

Po večeri bylo třeba umýt nádobí, uložit děti. Nejstarší z nich, sedmiletá Mabh, jako obvykle protestovala, že vůbec není unavená. Seamus si s radostí zalezl do postele. Dvojčata, která Brannaugh pomáhala přivést na svět, spolu klábosila jako dvě treperendy, malá Brighid si strčila palec do pusy a miminko usnulo dřív, než je matka položila.

Brannaugh napadlo, jestli si Ailish uvědomuje, že ona ani to její sladké děťátko by tu bez magie nebyly. Porod, tak bolestivý, tak *špatný*, by matka i dítě nepřežily nebýt Brannaughiny moci.

Ačkoli o tom nikdy nemluvily, měla podezření, že o tom Ailish ví.

Sestřenice se napřímila a zapřela se rukou do beder. Čekala další dítě. „Tak dobrou noc a hezké sny všem. Brannaugh, nedáš si se mnou čaj? Hodila by se mi tvá směs na uklidnění, to malé dnes večer kope jako o život.“

„No jistě, půjdu ho připravit.“ A přidá do něj kouzlo k uzdravení a snadnému porodu jako vždycky. „Je zdravý a zdá se mi, že to bude pěkný cvalík.“

„Určitě je to kluk,“ přikývla Ailish, když sestupovaly z podkrovní ložnice. „Cítím to, ještě jsem se nikdy nespletla.“

„A nepleteš se ani tentokrát. Ale měla bys víc odpočívat.“
„Žena se šesti dětmi a jedním v břiše si moc neodpočine. Ale je mi dobře.“ Zadívala se na Brannaugh, jako by to potřebovala potvrdit.

„Jsi na tom dobře, ale stejně by ti odpočinek neuškodil.“

„Brannaugh, jsi moje velká pomoc a útěcha.“

„To doufám.“

Něco se děje, pomyslela si Brannaugh, zatímco připravovala čaj. Vycítila Ailishinu nervozitu a nechala se jí nakazit.

„Když je teď sklizeno, můžeš se pustit do šití. To je taky potřebná práce a odpočineš si u ní. O vaření se postarám a Teagan s Mabh mi pomůžou. A musím říct, že Mabh je už teď zdatná kuchařka.“

„To tedy je. Jsem na ni moc pyšná.“

„Děvčata se postarají o vaření a já s Eamonem pomůžeme tvému manželovi lovit. Víím, že bys radši, abych nestřílela z luku, ale není rozumné, aby každý dělal to, co mu jde?“

Ailish nakrátko odvrátila zrak.

Ano, pomyslela si Brannaugh, ví, a navíc si uvědomuje, jak je pro nás těžké, když žádá, abychom nebyli tím, čím jsme.

„Měla jsem vaši matku moc ráda.“

„I ona tebe.“

„Poslední roky jsme se moc nevídaly, ale posílala mi vzkazy, svým způsobem. Tu noc, kdy se narodila Mabh, se na kolébce, kterou vyrobil Bardan, objevila příkrývka, kterou k sobě dodnes ve spánku tiskne.“

„Kdykoli o tobě mluvila, jedině v dobrém.“

„Poslala vás ke mně, tebe, Eamona a Teagan. Ve snu ke mně přišla a požádala mě, abych vám dala domov.“

„Tos mi nikdy neřekla,“ poznamenala Brannaugh, donesla sestřenici čaj a posadila se vedle ní ke krbu.

„Stalo se to dva dny předtím, než jste přišli.“

Brannaugh seděla s rukama semknutýma v klíně, na sukni stejně šedé jako její oči, a dívala se do ohně. „Trvalo nám osm dnů, než jsme se sem dostali. Přišel za tebou její duch. Tak ráda bych ji zase viděla, ale setkávám se s ní jen ve snech.“

„Je s vámi. Vidím ji ve vás. V Eamonovi, v Teagan, ale v tobě nejvíc. Její sílu a krásu. Velkou lásku k rodině. Už je z tebe žena, Brannaugh. Měla bys začít myslet na založení rodiny.“

„Já rodinu mám.“

„Myslím tvé vlastní, jako ji založila tvá matka. Domov, má milá, muže, který by obdělával tvou půdu, tvé vlastní děti.“

Brannaugh mlčela. Ailish upila čaje. „Fial je dobrý člověk a pohledný muž. Věř, že dokud jeho žena žila, byl na ni hodný. Potřebuje manželku a matku pro své děti. Má pěkný dům, mnohem větší než my. Požádal by o tebe a Eamona s Teagan by uvítal pod svou střechou.“

„Jak bych si mohla vzít Fiala? Je...“ *Starý*, řekla málem, ale pak si uvědomila, že nebude starší než Bardan.

„Měla bys s ním dobrý život, ty i tví sourozenci.“ Ailish se chopila šití, aby zaměstnala ruce. „Nikdy bych se o něm nezmínila, kdybych nevěřila, že by se k tobě choval laskavě. Je hezký, Brannaugh, a moc milý. Nechtěla by sis s ním vyjít?“

„Já... takhle o něm nepřemýšlím.“

„Možná, že kdyby sis s ním vyšla, změnilo by se to.“ Ailish se usmála, jako by znala nějaké tajemství. „Žena potřebuje muže, aby se o ni staral, chránil ji, dal jí děti. Hodného muže s pěkným domem, milou tvář...“

„Vzala sis Bardana, protože byl hodný?“

„Kdyby nebyl, nevдалa bych se za něj. Jen si to promysli. Povíme Fialovi, aby počkal do rovnodennosti a pak o tom s tebou promluvil. Přemýšlej o tom, ano?“

„Dobře.“

Brannaugh vstala. „Víš, co jsem zač?“

Ailish sklopila unavené oči. „Jsi nejstarší dcera mé sestřence.“

„Víš, co jsem, Ailish?“

Ozvalo se v ní to, co potlačovala a skrývala. Ozvala se v ní hrdost. A světlo, které se nyní odráželo v její tváři, nevycházelo jen z plamenů.

„Jsem nejstarší dcera Temné čarodějky z hrabství Mayo. A než Sorcha obětovala život, obětovala svou moc a předala ji mně, Eamonovi a Teagan. Jsme trojice. Jsme čarodějové.“

„Jsi dítě...“

„Dítě, když mluvíme o magii a moci, ale žena, když mluvíš o svatbě s Fialem.“

Ailish zčervenaly tváře rozpaků. „Brannaugh, milá moje, nebyla jsi snad ty poslední roky spokojená?“

„Ano, byla. A jsem za to vděčná.“

„Krev pomáhá krvi bez potřeby vděčnosti.“

„Ano. Krev pomáhá krvi.“

Ailish odložila šití a vzala Brannaugh za ruce. „Byla bys v bezpečí, Soršina dcero. A byla bys spokojená. Dokonce věřím, že bys byla milovaná. Mohla by sis přát víc?“

„Já jsem víc,“ řekla tiše a odešla nahoru do podkroví.

Spánek nepřicházel. Ležela tiše vedle Teagan a čekala, až dole utichnou hlasy Ailish a Bardana. Nepochybně spolu rozebírají tenhle sňatek, dobrý a rozumný. Přesvědčují se navzájem, že její váhání způsobuje jen nervozita mladého děvčete.

Stejně jako se utvrdili, že ona, Eamon a Teagan jsou jen děti jako ostatní.

Tiše vstala, natáhla si měkké boty a šál. Potřebovala vzduch. Vzduch, noc, měsíc.

Potichoučku slezla dolů a otevřela dveře.

Její pes Kathel, který podřimoval u ohně, se okamžitě zvedl a bez váhání s ní vyšel ven.

Konečně mohla dýchat, na tvářích cítila studený noční vzduch a ticho konejšilo zmatky v ní jako chlácholivá ruka. Tady venku je svoboda.

Proklouzla spolu se svým věrným psem jako stín mezi stromy. Zaslechla bublání řeky, vzdychání větru mezi korunami stromů, cítila hlínu a kouř z doutnajících rašeliny, stoupající z komína chalupy.

Mohla by vytvořit kruh a pokusit se vyvolat matčina ducha. Dnes v noci ji potřebovala. Za celých pět let neplakala, nedovolila si jedinou slzu, avšak nyní toužila sednout si na zem, položit matce hlavu na prsa a plakat.

Dotkla se svého amuletu s vyobrazením psa.

Zůstala věrná své krvi, tomu, co žije v ní? Přijala vlastní potřeby, touhy a vášně? Nebo to všechno odložila jako hračku, jíž odrostla, a dělala všechno pro to, aby svým sourozencům zajistila bezpečí?

„Matko,“ zašeptala, „co mám dělat? Co bys mi poradila? Položila jsi za nás život. Copak mohu udělat méně?“

Pocítila dotek moci, která se propletla s její jako ruce v klíně. Otočila se a zadívala se do tmy. Srdce jí bušilo. Maminka, pomyslela si.

Ale ve světle měsíce se vynořil Eamon, ruku v ruce s Teagan. V jejím hlase zaznělo hořké zklamání. „Máte být v posteli. Co vás to napadlo, toulat se v noci po lese?“

„Ty děláš totéž,“ odsekl Eamon.

„Jsem nejstarší.“

„Já jsem hlava rodiny.“

„Ten cancourek, co máš mezi nohama, ji z tebe ještě nedělá.“

Teagan se rozesmála, doběhla k ní a objala ji. „Nezlob se. Potřebovala jsi nás. Zdálo se mi o tobě. Plakala jsi.“

„Nepláču.“

„Tady uvnitř.“ Teagan jí položila ruku na srdce. Upřela hluboké tmavé oči – tolik podobné matčiným – do sestřiny tváře. „Proč jsi smutná?“

„Nejsem smutná. Chtěla jsem jen v klidu přemýšlet.“

„Přemýšlíš dost nahlas,“ utrousil Eamon, dosud podrážděný jejím předchozím komentářem.

„A ty bys měl mít dost slušného vychování a neposluchat cizí myšlenky.“

„Jak to mám udělat, když je *křičíš*?“

„Přestaňte. Nebudeme se hádat.“ Teagan z nich sice byla nejmladší, ale autorita jí rozhodně nescházela. „Nebudeme se hádat,“ zopakovala. „Brannaugh je smutná, Eamon je jako muž na žhavých uhlících a já... já si připadám, jako když jsem se přejedla pudinkem.“

„Je ti špatně?“ Brannaugh rázem opustila zlost. Pohlédla sestře do očí.

„Ne takhle. Ale něco není... v rovnováze. Cítím to. A vy oba taky. Takže se nebudeme dohadovat. Jsme rodina.“ Aniž pustila Brannaughinu ruku, natáhla se po Eamonově. „Pověz nám, sestro, proč jsi smutná.“

„Chci... chci utvořit kruh. Chci v sobě cítit světlo. Chci utvořit kruh a sedět v tom světle s vámi oběma.“

„Už to skoro neděláme,“ poznamenala Teagan, „protože to Aislih nechce.“

„Ujala se nás. U ní doma musíme ctít její přání. Teď nejsme pod její střechou a ona se nemusí nic dozvědět. Potřebuju to světlo. Potřebuju s vámi mluvit uvnitř našeho kruhu, kde nás nikdo jiný nemůže slyšet.“

„Já ho vytvořím. Cvičím se,“ prozradila Teagan. „Když odjedu na Alastarovi, cvičím se.“

Brannaugh ji s povzdechem pohládila po světlých vlasech. „To je dobře. Vytvoř kruh, *deirfiúr bheag*.“